

Đề bài:

Phân tích
tâm trạng
Trần Quốc Tuấn
trong đoạn văn:
Ta thường... vui
lòng (Hịch
tướng sĩ).

Bài làm

Việt Nam, đất nước với 4000 năm lịch sử, nơi sản sinh ra bao nhiêu người anh hùng bất tử với thời gian. Đất nước có những trang sử vàng chói lọi bởi những chiến công vang dội năm châu, có những người *quên ăn vì giận, mất ngủ vì lo* khi đất nước phải ngã nghiêng trước mũi giày của kẻ thù xâm lược.

Lật lại trang sử hào hùng đã qua, chúng ta đọc được tâm trạng đó của vị anh hùng dân tộc Trần Quốc Tuấn, con người đã làm cho quân Mông Cổ khiếp vía, kinh hoàng với *Ba lần giặc đánh, ba lần giặc lui*. Tâm trạng ấy được ông bộc lộ trong *Hịch tướng sĩ*, áng văn yêu nước bất hủ mà Trần Quốc Tuấn đã viết khi quân Nguyên lấn le tràn sang nước ta.

Bài hịch kêu gọi, động viên và thức tỉnh tướng sĩ trước vận nước lâm nguy, bộc lộ lòng căm thù không đội trời chung với giặc.

Ta thường tới bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối; ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa; chỉ căm tức rằng chưa xả thịt lột da nuốt gan uống máu quân thù. Dẫu cho trăm thân này phơi ngoài nội cỏ, nghìn xác này gói trong da ngựa, ta cũng vui lòng.

Được tin Thoát Hoan, con trai Hốt Tất Liệt với năm mươi vạn binh đang gấp rút chuẩn bị cho mưu đồ xâm lược, nơi kinh thành ngày ngày phải chứng kiến cảnh bọn sứ giặc *đi lại nghênh ngang ngoài đường, uốn lưỡi cú diều mà sỉ mắng triều đình, đem thân dê chó mà bắt nạt tể phụ*, Trần Quốc Tuấn căm tức đến quên ăn, mất ngủ.

Thái độ ngông cuồng đó của giặc, hành vi kiêu căng đó của chúng cứ diễn đi diễn lại hàng ngày trước mắt ông, hiện ra ngay trong bữa cơm, lúc ngủ bóng lại lớn vờn khiến ông phải *tới bữa quên ăn, nửa đêm, vỗ gối*. Ông băn khoăn khi chợp mắt, lo lắng khi tỉnh dậy bởi thái độ và hành động của giặc. Ông lo ngại chiến tranh sẽ xảy ra mà chiến sĩ vẫn chưa *một lòng phụ tử, nước sông chưa hòa chén rượu ngọt ngào*. Làm sao mà đất nước quê hương chịu nổi gót giày quân giặc, những ngọn cỏ xanh lại mọc nổi trên cánh đồng đất mẹ khi vó ngựa Nguyên Mông tràn sang.

Nỗi lo lắng cứ thường trực trong Trần Hưng Đạo cả ngày lẫn đêm.

Ông còn hình dung ra cảnh quê hương mình bị dày xéo: nhà cháy, người chết, đói khổ tràn lan.

Ông, một vị tướng đứng đầu quân, nếu lại thấy phần quê hương đó bị tàn phá thì đau đớn như khúc ruột của mình bị cắt ra thành từng khúc.

Từ khước mắt những giọt lệ đã tuôn trào khi nào mà ông không biết. Ôi, đau quá! Còn gì nữa mảnh đất quê hương.

Trong thâm tâm Trần Quốc Tuấn, toàn cảnh cuộc chiến tranh đã thể hiện ra mồn một. Ông như thấy tất cả. Đó là những tên lính Nguyên Mông hiếu chiến, rạp mình trên lưng ngựa đi đến đâu là đốt phá, giết chóc, cướp giết đến đó. Mẹ già phải ôm xác con mà khóc, em bé phải quỳ bên xác mẹ cha ghen ngào, trào tuôn nước mắt. Rồi cả mái nhà hạnh phúc sẽ biến thành đồng tro tàn, lúc đó thì đau đớn lắm, *nước mắt đầm đìa* chính là toàn bộ tâm trạng bần khổ, lo lắng của ông trước vận mệnh nước non, trước khung cảnh tan hoang đổ nát của cả non sông, giang sơn gấm vóc này. Đoạn văn đã bộc lộ lòng yêu nước thiết tha của vị Tiết chế làm chúng ta cũng phải đồng cảm với ông.

Tài tình làm sao, chỉ qua vài lời thôi mà chúng ta và ông bỗng đồng điệu về tâm hồn, về suy nghĩ. Kỳ diệu thay, ông đã truyền cho chúng ta, cho tướng sĩ dưới quyền cả một nỗi lòng cao quý, cả một tâm trạng thiêng liêng, lòng yêu nước.

Nhưng chỉ biết đau đớn, tiếc thương thôi sao? Không, không bao giờ đâu, đất nước ta anh dũng mà, người dân ta kiên cường mà! Họ đâu chỉ biết đau trước nỗi đau mất mát mà họ còn biết làm sao để nỗi đau ấy đừng có nữa. Bọn chúng, kẻ đem chết chóc gieo rắc trên quê cha đất tổ của dân tộc ta, kẻ đem mầm chiến tranh gieo rắc ướm trên quê hương ông phải bị trừng trị.

Nhưng đó chỉ mới là ở suy nghĩ, vì chúng chưa tràn sang.

Do đó, ông *căm tức rằng chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu quân thù*. Tội ác của chúng xứng đáng bị trừng phạt như vậy lắm.

Bằng hàng loạt những chi tiết cụ thể, sinh động, bằng phép thậm xưng, Trần Quốc Tuấn hùng hồn khẳng định thái độ căm thù tột bậc của ông trước kẻ thù.

Khi chúng hiện ra trước mắt, ông chỉ muốn xẻ chúng ra thành từng mảnh, băm nát thân hình chúng để chúng đừng hại dân ông, đừng cướp nước ông.

Nhưng trước mắt chỉ có ông đối diện với lòng mình nên ông giận đến run người vì sự căm thù kia không thể thực hiện được bằng hành động. Đây chính là đỉnh cao của lòng yêu nước, của sự căm thù.

Chúng ta khâm phục tấm lòng của ông và cũng phục tài viết văn đến run người vì sự căm thù kia không thể thực hiện được bằng hành động. Đây chính là đỉnh cao của lòng yêu nước, của sự căm thù.

Chúng ta khâm phục tấm lòng của ông và cũng phục tài viết văn của ông. Với cách viết ngày càng tăng tiến, sức mạnh của từ ngữ tăng, ý nghĩa cũng tăng làm nổi rõ tâm trạng của một vị tướng yêu nước.

Đáng quý thay, cao đẹp thay một con người tràn đầy lòng ưu ái với quê hương đất nước. Và sau đó, ông đã bộc lộ với tướng sĩ những suy nghĩ của mình. Ông sẵn sàng xả thân cho độc lập của Tổ quốc. Như những người Việt

Nam chân chính, ông quyết đập bằng mọi sóng gió kéo ra khỏi bầu trời đất Việt màn đêm u tối để ánh sáng bình minh lại chan hòa: *Dấu cho trăm thân này phơi ngoài nội cỏ, nghìn xác này gói trong da ngựa ta cũng vui lòng.*

Ôi, cao quý thay con người luôn nghĩ và hành động cho Tổ quốc. Ông truyền cho chúng ta tinh thần tận tụy, hy sinh vì Tổ quốc, dấu cho chết đi, sống lại bao lần ông vẫn giết giặc, dấu chết không chỗ chôn thân ông vẫn lấy đầu của chúng. Ông lại thấy toại nguyện khi đã diệt được bè lũ hung tàn đem lại màu xanh cho quê hương. Thật là đáng trân trọng và học tập.

Trần Quốc Tuấn, vị Tiết chế thống lãnh toàn binh, vị anh hùng dân tộc.

Chỉ qua một đoạn văn ngắn thôi mà Trần Quốc Tuấn đã truyền cho chúng ta cả một bầu sinh lực nung nóng tâm hồn chúng ta.

Qua lời văn biền ngẫu, giọng văn hùng hồn, nhanh mạnh, Trần Quốc Tuấn đã bộc lộ trọn vẹn lòng yêu dân, yêu nước, lòng căm thù không đội trời chung với giặc. *Hịch tướng sĩ* – áng văn yêu nước bất hủ ấy sẽ tồn tại mãi mãi trong lòng mọi người và tâm sự của Trần Quốc Tuấn sẽ là bài học muôn đời cho người dân Việt.

Ông đã viết rất hay và hơn nữa, ông hành động cũng tuyệt vời. Viết và nghĩ chưa đủ, ông đã chứng tỏ lòng mình bằng chiến thắng tuyệt vời trước kẻ thù, dựng nên một nước Đại Việt tươi đẹp hơn, đóng góp công lao rất lớn cho sự nghiệp của dân tộc.

Chắc chắn sau khi đọc bài Hịch, trong lòng mọi người sẽ đọng lại những cái đẹp nhất, tinh khiết nhất của con người Việt Nam và họ nguyện với lòng sẽ giữ mãi tình cảm đó trong xây dựng và bảo vệ Tổ quốc mình.